

Un aspecte del camp de futbol el dia del II Festival Sardanista

Agrupació Folklorica Sta. Eulàlia

Penso en les sardanes d'exhibició que es varen ballar aquest any passat en el Camp de Futbol amb motiu del II Festival Sardanista; i heus ací que contemplant ara en la imaginació aquelles colles que en aquella tarda ens varen acompanyar, comprenc una mica més perquè el poeta ha pogut dir que

«la sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.»

Tota idealisme, tota sentiment i harmonia. Recordo ara aquell punteig tan elegant i tan simple d'aquelles colles i penso quant hi hauria repugnat qualsevol gest extravagant que algun dels sardanistes hagués fet.

Ordre, cadència, harmonia del gest, realització corporal de la melodia de l'ànima commoguda, idealització dels moviments del cos, espiritualització de la part formal de l'ésser humà, això és el que deu ser la dansa digne de l'home.

Aquella tarda va ésser una exhibició de tot això. No solament unes colles que ho varen fer molt bé i que, en arribar a casa, exaltàvem el seu gran afinament en el punteig de la sardana. Va ésser, sobretot, una manifestació d'aquesta dansa que un dia va fer dir al cèlebre pianista Harold Bayer, estrany a la nostra terra:

«La vetlla d'ahir amic, em sotragà amb una de les emocions més autèntiques i més fortes de la meua vida. La sardana! No conec res de semblant. La vostra dansa és una suprema harmonització de ritmes. Traueix un desig col·lectiu, el més noble, el més alt.»